

PRILOGA ZA MLADINO

Leto IX.

8. februara 1940.

Številka 2.

MARIJINA DRUŽBA

Dolžnosti.

1. Spolnuj rad(a) božje in cerkvene zapovedi, tudi dolžnosti svojega stanu, iz ljubezni do Boga.

2. Moli vsak dan Očenaš in Zdravo Marijo s pristavkom: O Marija, brez madeža spočeta, prosi za me i za moje tovariše(šice).

3. Nosi vedno svetinjico brezmadežnega Spočetja, blagoslovljeno na papeževe odpustke.

4. Prejmi vsaj enkrat na mesec s pobožnim srcem svestva sv. pokore in presv. Rešnjega Telesa.

5. Udeleži se ob dnevih, katere določi družbeni voditelj, posebno na družbeni svetek (8. decembra), skupnega sv. obhajila in prihajaj redno k družbenim naukom.

6. Varuj se slabe tovarišije, grešnega znanja, protiverskega, nesramnega in opravljivega govorjenja, branja slabih knjig in časnikov, pohujšljivih pesmi, plesa, ponočevanja, nepotrebne obiskovanja krčem, posebno med božjo službo, preprirov in slabih služb.

7. Dajaj drugim lep vzgled s ponižnostjo, (tudi v obleki), čistostjo, krotkostjo, pokorščino in s pobožnostjo ter pridobivaj družbi novih družbenikov(nic).

8. Obiskuj rad(a) bolne družbenike(ce), udeleži se, ako mogoče, njihovega pogreba, moli za vsakega rajnega družbenika(co) en del sv. rožnega venca in daruj za njega(o) enkrat sv. obhajilo.

Molitev za pomoč v skušnjavah.

Moli zjutraj in zvečer Zdravo Marijo in potem:

O Gospa moja, o Mati moja! Tebi se vsega(vso) darujem in da se Ti skazem vdanega(no) danes posvetim svoje oči, svoja ušesa, svoja usta, svoje srce, sebe popolnoma vsega(o). Ker sem torej Tvoj(a), o dobra Mati, varuj me, brani me kakor svojo last in posest!

Držbeniki, družbenice, prečitite pazljivo te svoje dužnosti i si pri vsakoj preglednite dušno vest, če vam življenje odgovarja predpisom ali ne. Če odgovarja, prosite Marijo, da bo ešče vernej i popolnej odgovarjalo; če ne, prosite jo i ž njov njenoga Sina Jezusa Kristuša odpuščenje z močnim nakanenjom, da po svetoy spovedi i svetom prečiščavanji, štero včasi opravite, de vaše življenje v popolnosti odgovarjalo pravilam.

Sveti Tarzicij.

Vsako drevo mora dobiti vlago, či ščemo, ka zraste i sad obrodi. Najplemenitejše drevo sveta, — katoličanska sveta Maticerkev, — je tudi moglo biti zalevano, da obrodi sad zveličanja. I zalevala je je krv krščenikov skoz 300 let. Prvi je začeo krščenike preganjati cesar Nero. 4 leta je divjao i jezere dao spoklati na najkrutejši načtn. Mestò Rim je zažgao sam, a požig porino na kristjane, da bi meo vzrok za preganjanje. Obleko je namazao s smolov i v to obleko je dao zašiti neštete krščenike i kak je nastala noč, je vužgao te mučenike, da so razsvetili celi Rim, on je pa s svojimi dvorjani i vlačugami š šatanskim smehom gledao razsvetleni Rim. On je izdao prepoved: „Nišče ne sme biti krščenik“. I ta šatanska prepoved je skoz 300 let vlačila neštete jezere krščenikov na grmade, pred zverine, v globočine vodin, na tezalnice, v temnice i v druga mučila. A krščenikov je vendar vsikdar več bilo, ar so porast krščanske vere sprosil ravno tej mučeniki, ki jim je dala moč krv Kristušova, štero so z Jezušovim svetim telom pri sv. prečiščavanji k sebi jemali.

Kruti Valerijan, rimski cesar je l. 257. po Kristušovom rojstvi dao zapoved, da morajo duhovniki poganskim bogovom žrtvovati, če ne, bodo vsi pregnani. Leto kesnej je zapleno vso imanje katoličanske cerkve. Vernikom je pa prepovedao pod smrtnov kaštigov obisk pokopališč, zvanih katakomb. Ta pokopališča so bila pod zemlov zdublena i v njih se je vršila boža služba. Krščeniki, sezna, neso se pokorili krivičnoj prepovedi, ar Boga moremo bole bogati, kak lüdi. Obiskavali so

pokopališča, zato je rimska poganska oblast neštete zaprla v voze i na smrt obsodila. Rimsko vojaštvo je vdrlo v ta pokopališča i papi sv. Štefani na njegovom stoci odsekalo glavo, kda je vršo božo službo. Krščenički so zamašili stari vhod i si napravili novoga, skritoga. Zgrabljeni krščenički, ki so bili na smrt obsojeni, so poslali dühovništvi Kalistovoga pokopališča prošnjo, naj njim pošle sveto popotnico, Jezušovo Telo v presvetom Oltarskom Svestvi. V smrt brez Jezuš a neso šteli iti, a z Jezušom so pripravljeni vse muke prenesti. A što bo neseo Jezuš a voznikom? Dijakoni so spozaprti z dühovniki vred, malošterim se je posrečiloseskriti. Teh če bi se štéri pojavo na vulcici, bi ga hitro

Jezuš a, pod podobov krüha skritoga, je neso i rešo deček sv. Tarzicij.

spoznali i vmorili. Što bo te neseo Jezuš a vmirajočim, štere čaka grozna smrt? Kelih s sv. hoštijami je položen na oltar, verniki klečeč molijo Jezuš a, pod podobov krüha, skritoga. Kda dühovnik na nje stavi pitanje: „Što bo neseo Jezuš a na smrt pripravljenim bratom i sestram vu voze i temnice?“ — Smrtno tišino, nastalo po pitanji dühovnika, prelomi deteči glas: „Jaz bom neseo Jezuš a“. Tak odgovori odločno mali deček bledoga obraza, svečonosec, ministrant Kalistovoga pokopališča, Tarzicij.

Dühovnik upre v njega oči i njegov pogled prehodi telo i dūšo deteta, naj spozna, dali je istinski te odgovor. I deček z žarečim pogledom obišče najprle kelih s hoštijami, nato pa vrže pogled na dühovnika i pun sreče i blaženstva stopi k

njemi, odpre roke i vüsta: „Ne bojim se, Gospodov namestnik, i raj merjem, kak bi drugomi izročö Jezüša, nego kršćenikom“. Ves genjen vzeme duhovnik svete hoštije s keliha, je položi v za to pripravleno posodo, zveže to s prtičom i položi dragi kinč Tarziciji pod obleko na prsi. Verniki klečeč šepečejo molbo molitve i prosijo Jezüša, naj blagoslovi pot deteta.

Tarzicij s hitrimi koraki ide z božim kinčom skoz skriti vhod v šümni Rim. Nekak ga je opazo, kak je stopö z votline. Ide za njim, žene ga radovednost. Rad bi zvedo, kama ide te deček. Med potjov srečava te pogan drugo sprevedno mladino i kaže na dečkeca, ki se pašči po vulici. Idejo za njim. Naednok ga samo obkolijo i stavijo: „Kama pa ideš? Ka pa nosiš na prsah, ka roko držiš na njih? Ti si gotovo vkradno kakši cerkveni kinč, šteroga morajo kršćeniki po Valerijanovoj zapovedi izročiti državi. Hitro povej, ka maš i daj se. Vnoge je dao že casar spoklati, ki neso ga bogali i kinčov izročili“. Tü bodi povedano, da so ravno pod tem casarom vmorili sv. Lovrenca, dijakona, ki so ga v ponvi pekli i od koga so tüdi zahtevali, da jim izroči cerkvene kinče. A on je te kinče razdelo med siromake i oblastnikom odgovoro, kazajoč na velike vnožine siromakov: „Glejte, to so kinči katoličanske cerkve“.

Tarzicij je mučao na vsa pitanja pri njem zbrane fakinaže. A to je te divjake ešče bole razdražilo. Kričijo nad njim: „Daj se, ka nosiš, ovak ti s silov vzememo“. Tarzicij pa še močnej stisne roko na nebeski kinč, šteri počiva na njegovom srci i dale muči. Pride na to vdarec po roki, a roka se ne gene. Pride vdarec na glavo, ta se nagne na roko. Vdarec za vdarcem dobiva, rane se vekšajo, krv curkoma teče z nedužnoga deteta. Zrüši se, omedle. Divjaki ga bršejo i naprej bijejo, dokeč je samo iskra življenja v deteti. A to roke s prsi niti vmirajoč ne zdigne. Kak düšo püsti i obleži mrtev na vulici, pun krvi i roko drži na svojih prsah, da čuva Jezüša, zмага. Pokvarjena mladina po božoj moči dobi grozoviti strah i razčrkne na vse strani, mladi mučenik presvetoga Oltarskoga Svestva pa ležeč na vulici grešnoga Rima ostavi mladini vzgled, da tisti mladenec i tista deklina sta največ vredniva, šteriva najbolje lübita Jezüša.

Kršćeniki so mrtvo dete Tarziaja zdignoli z vulice i ga pokopali v papovo grobnico v zahvalo, ka je svoje mlado življenje dao, naj reši Jezüša.

Tisti Jezüš, ki ga je rešo Tarzicij, je venčao z večnov slavov svojega mučenca in ga postavio za vzgled i pripročnika mladini, štera prenaša velike borbe za svojo vero i nedužnost. Mladina, z vüpanjom se obračaj v skušnjavaj na svetoga Tarzicija.

Jezüš je odgovoro žalostnoj Materi na njeno pitanje, zakaj je ostao v cerkvi i njo s svetim Jožefom v tak veliko žalost pogrozo, „ka on more tam biti, ka je njegovoga Oče. V teš rečaj se skriva tisti zvišeni navuk, ka gda nas on kama zove, ga ma moremo bogati i ga raj moremo meti kak očo, ali mater, kak brate i sestre, raj kak vse vrednost, raj ešče kak svoje življenje.

Kratke reči od Marijine velke slave.

Sv. Bernard: „Sladko je toti od Marije govoriti, a strah me obide zavolo njene velikosti.“

Cerkev: Človeči razum ne more dosegnoti Marijine velikosti.

Ne bilo še niednoga angela, niti ednoga človeka, Marija je pa že bila v misli Boga, ar je Bog od vekomaj odločo, da po svojem Sini reši svet i njemi da za mater Marijo.

Marija je mati boža. Mati boža, dve kratkivi reči, globočina Marijine neizmerne slave. Marija stoji nad vsem. Nad njov stoji samo Bog.

Sv. Ambrož: „Ka je plemenitejše, kak Mati boža, ka svetlejše kak ona, ve si jo je sama Svetlost odebrala.“

Sv. Anselm: „Niedno stvorenje njej ne ednako, nikaj ne vekšega od nje zvün Boga.“

Ar je Marija mati boža, je mati i devica. Mati i devica! Neskončna veličina, nedopovedljivo čüdno odlikovanje.

Sv. Bernard: „Toga ne bilo pred njov, niti ga ne za njov.“

Cerkev: Marijina svetost prekaša svetost vseh angelov i svetnikov, za Bogom se vekša svetost ne more misliti, kak je Marijina. Ona je vsikdar čista lelija, od poprijetja naprej brez zamazka, je zaprt paradížom, je svetlejša, kak sunce i vse minljivo je pod njenimi nogami. Pa Marija v toj velikoj slavi je naša smilena mati. Nezmotliva cerkev Kristušova jo imenuje za mater smilenosti: „Pozdravljena bodi Kralica, mati smilenosti,“ tak moli cerkev po celom širokom sveti po vsakoj tihoj meši. Če je pa naša smilena mati, neli naša dužnost, od nje meti popolno zavüpanje i vu vsej zadevaj na njo se obračati? Včinitimo to vsikdar, posebno v tej strašni časaj. Nasledüjmo sv. Ivana Vianneja, ki je vsako zadevo izročo Mariji i od nje dobo vu vsem pomoč. Sam piše: „Jaz sam že teliko zajeo z Marijinoga srca, da bi se to že davno moglo sprazniti, če ne bi bilo takše, da se ne da sprazniti.“ Posebno jo prosimo stanovitnosti v dobrom v tom zmešanom sveti, ka ne omagamo med tov groznov hüdobijov. Sv. Francisek Borgias se je bojava za stanovitnost tistih, ki Marije neso posebno častili.

Mladini naj kaže njemi vzgled veliko prizadevanje za održanje čistosti. Pot k tomi kinči je priprostost, zadovolnost s prostim, malim. Deklice i dečki, prostost tüdi v obleki. Naj bo ta toti čista, dostojna, a nikdar gizdava. Globoko si vtisnite v srce velikoga Marijinoga častilca, sv. Bernarda, reči: „Če Marijo lübite, nasledüjte njeno preprostost; prosta obleka je sestra čistosti, je krasen džündž jakosti.“

Ježuš ostane v cerkvi, čeravno zna, ka ta ga Dev. Marija i sv. Jožef prežalostno iskala. Njeva notrašnjih sküšnjav na greh nesta mela, kak mi mam, zato sta dobila zvünešnje preisküšnje, ka je prestaneta i bliže k Bogi prideta. Vsake sküšnjave namen je najmre te, da nas tesnej združü z Bogom.

Križ ali srp s klepačom.

Nekaj reči od komunizma, na podlagi okrožnice sv. Oče, Kristušovoga namestnika.

Držba i komunizem. Ka bi bilo z človečov družbov, če bi se osnovala na takše materialistične fundamente.

Bila bi nekša sküpnost brez drüge vezi i oblasti, kak tiste, ki bi izhajala iz gospodarskih odnosov. Edina njena naloga bi bila prozvajati s sküpnim delom gospodarske dobrine, edini smoter vživati zemelske dobrine v nekšem „raji“, kde bi „vsaki proizvajao po svojoj moči, prejema pa po svoji potrebaj.“

Opomniti je tüdi, da komunizem davle družbi tüdi pravico ali bole neomejeno samovolo, obvezavati poedince za sküpno delo negledoč na njih osebno blaginjo, da, je proti njihovej voli tüdi prisiliti.

V komunističnoj družbi bi pravo i jakost zvirala samo iz časovnih gospodarskih razmer, zato bi bila po svojoj naravi samo nekaj zemelskoga, minlivoga i menlivoga.

Skratka: komunizem šče vpelati novi red na sveti, samo novo, višišo kulturno dobo, i to kak posledico naravnoga razvoja: „človečo družbo, ki je izgнала z zemle Boga“.

Kda bodo vsi dosegnoli tista düševna svojstva i razpoloženja, ki so potrebna za takšo družbo i bo ta domnevana, zmišlena brezrazredna družba končno nastala, teda, pravijo, bo zdajšnja država, ki je zdaj samo za to, da morejo bogati nad siromaki gospodüvati, nüjno prenehala biti; dokeč pa ne pride ta blažena doba, tüdi komunisti potrebüjejo državo, kak naj-uspešnejše i najsplošnejše sredstvo, da dosegejo svoj namen.

Komunizem pozna samo kolektiv*. Komunizem pozna prav za prav samo družbo, samo sküpnost vseh, samo kolektiv. Državo zanikavle, prej da je samo organizacija, ki naj kapitalistom samo omogočüje i ščiti njih last, gospostvo i moč, i naj drži proletarce nasilno v robství kapitalizma. Ar pa ruski komunizem ne mogo nikam brez državne moči i sile, pravijo zdaj komunisti, da je država začasno tüdi v komunizmi potrebna, dokeč se lüdje ne vzgojijo i tüdi düševno prerodijo v prave komuniste.

Osnovne zmote komunizma. 1. Komunizem je kak nauk v nasprotji z božim razodetjöm i z naravnim razumom.

2. Komunizem rüši temeje družine i človeče družbe spoj i razdira družabni red.

3. Komunizem zanikavle pravi izvor, naravo i pomen države i državne oblasti.

4. Komunizem odreka človeki naravne pravice i njemi jemle človeče dostojanstvo i slobošćino.

* Reč kolektiv izvira iz latinske colligere = zbirati, vküpdružiti.

Da denok preplavlja komunizem ves svet! Dod krinkov Istine, ki skriva zмотo. Samo kak je mogoče, da se takši navuk, ki je znanstveno že davno premagani i ki njemi tüdi vsakdenešnje življenjsko izküstvo nasprotüje, tak hitro po vsem sveti šiři?

To nam bo jasno, če premislimo, da jih je samo malo, ki bi zaistino razmeli, ka komunisti ščejo i kam težijo, medtem ka se večina slepo vda ja njihovoj künštnoj agitaciji i vkanlivim obečanjam.

Pravijo najmre, da ščejo samo zboljšati siromaški položaj delovnih slojov; da ščejo samo popraviti, ka je zagrešo libe-lalizem; da ščejo dosegnoti pravičnejšo razdelitev dobrin.

Sirijo teda komunizem nazlük teh teženj, ki so vse same po sebi brez dvojbe popolnoma upravičene.

Celo pošteni ljudje nasedajo. Na te način, zlasti da še izrabljajo svetovno gospodarsko krizo, dobivlejo na svojo stran tüdi takše lüdske sloje, ki načelno zavračajo vsaki materializem i vse tisto hüdodelstvo, ki je komunisti neredko delajo.

I ar je, kak v vsakoj zmoti, tak tüdi v komunizmi nekaj istine, to stran istine, ki smo jo označili, tak vablivo prikazüjejo, da zakrijejo, kda je to potrebno, tiste mrzke i nečloveče za-blode, ki jih ma komunizem v sebi.

Tak preslepijo dostakrat tüdi nenavadno poštene lüdi i je tak navdüşijo, da postanejo še sami apoštoli komunizma, ki zavajajo v komunistične zmote posebno mladino, za takše vkanlivosti bole dovzetno.

Posledica denešnje zmešnjave. Poleg toga glasniki ko-munizma čedno v svoj hasek zrabljajo nasprotja, ki so med raznimi narodi, ino nesoglasja i njevke gledoč na razne oblike vladavin. Zlorablajo tüdi tisto zmešnjavo, ki se šiři na znan-stvenom poli, kde celo od božega imena vlada mučanje. Zato lazi komunizem tüdi na univerze i sküša svoje navuke vtrditi tüdi z dokazi lažne znanosti.

Komunizem - fašizem. Komunizem zna premeteno izrab-lati nasprotja, ki so med narodi.

Jako spretno je n. pr. proglaso vse svoje nasprotnike za „fašiste“. Fašizem se je najmre s svojim pretiranim samodrš-tvom, štero kole vsako osebno slobodo i podjetnost, zasovražo. Komunisti pa imenüjejo fašizem vse, ka nasprotüje njihovim težnjam, vsako državno prizadevanje za družabno obnovo na inačišoj podlagi, kak jo pa ščejo komunisti, n. pr. za družabno obnovo na podlagi stanovske organizacije i samoupravni kor-poracij. Se zna pa to ne nikakša zavora za komunizem, da se ne bi v ugodnoj priliki najtesnej zvezao s „fašizmom“, ka nam zadosta nazorno kaže vojna zveza med Nemčijov i Rusijov.

Oča liberalec, sin komunist. Prav tak komunisti izrab-lajo zmešnjavo v znanosti. Po univerzaj se šiři svobodomisel-stvo, ki se celo božega imena sramüje. Če se dijaštvo navze-me takšega düha, njemi je kakpa bližji brezbožni komunizem,

kak pa katolicizem, ki živo verje v Kristuša Boga i priznava sv. Petra za njegovoga namestnika na zemli. Zato opazujemo te pojav: očevje so bili liberalci, sinovje se pa obimajo s komunisti. Liberalizem je šče malo vervao, malo zabavlao proti verskim istinam i Cerkvi, sinove žene slobodna^miseo med popune brezbožnike, komuniste.

Istina - zmotā. V vsakoj zmoti je zrno istine, tak tūdi v komunizmi. Istina je, da je dnes delovnim stanovom hūdo i da njim je potrebno pomagati, istina je, da je kapitalist z nenasitnivov parovnostjov po premoženji kriv, da jezeri delavcov stradajo, istina trbe bolši socialni i gospodarski red, ki bo ščito maloga človeka, ne pa istina, da bi se boj za pravice maloga človeka mogo izbojūvati samo v znamenji sovraštva do Boga i do dūhovske i svetske oblasti i v znamenji sovraštva do onoga, ki sploy kaj ma. četūdi si je to po poštenoj poti pridobo.

Zato lahko trdimo, da bo samo tisti prav sodo od komunizma, ki ga v istini pozna od vsej strani, ne samo od vablive.

Liberalizem i komunizem. Da se leži razmi, kak se je komunizmi posrečilo, da je sprijalo njegove zmote brez presoje teliko delavcov, je potrebno še pomeniti, da je te delavske vnožine za komunizem pripravo že gospodarski liberalizem, ki je je pripelao v versko i jakostno zanemarjenost.

Delo je tak razporejao, da delavci po nedelaj i svetkaj neso mogli spunjavati verske dužnosti; ne skrbo za to, da bi se zgradile kre tovarn cerkve i dūhovnikom olejšalo dūšnopastirsko delo; da ne samo, da ne zabranjūvao razkristjanjenja, nego ga je celo šče sam pospešavao.

Zakaj se teda čūdimo, da se delavske vnožine, odtūjene kršćanstvi, s komunizmom prepajajo, da, v komunizmi potapljajo!

Liberalizem je delavne lūdi razkristjano. Širo je versko brezbriznost, versko vnemarjenost; tū i tam laicizem* razkristjanjevanje življenja: v svoji (zasebni) šolaj liberalni podjetniki neso šteli kršćanskih vučitelov i vučitelice, v svoji bolnicaj ne sester; po svetkaj so uvajali delo; neso se brigali za versko i jakostno življenje svoji delavcov i uslužbencov. Posledica je bila verska zanemarjenost delavskih vnožin.

Liberalizem je delavca gospodarsko za roba postavio. Z drūge strani je pa lūberalizem pospešavao kapitalizem i ž njim izkorišćanje delavcov. Tak se je širila med delavci nezadovolnost, sovražnost, prevratnost. Potreben je bio samo šče glasnik komunizma, da so se vnožine začale vdajati komunizmi.

* Vzgoja brez vere.

Kat. cerkev je šola, v šteroj se verniki odgajajo za nebesa. Kak v šoli ravno tisti vučenec napredūje v znanosti, šteri boga vučitelja, ravno tak je v Cerkvi. Proti nebi se zdigava samo tisti, ki se pokorava vodstvi Cerkve. Sv. Augustin pravi: „Cerkev je po celom sveti razstrošeno lūdstvo bože“, je „zdrūžilev vernikov“, pravi sv. Tomaž. Zdrūženi smo pa samo po lūbezni, lūdstvo bože pa žive samo iz lūbezni. Lūbezen je krūh Cerkve i te krūh je v tabernakli. Jezuš njemi ime. On pa je samo lūbezen, kajti sam Bog svedoči v listi sv. Janoša da je „Bog lūbezen“. (I. Jan. 4, 8.)

CERKVENI GLAS.

IKONTLA

Naslov našega tiskovnega društva. Pravila našega tiskovnega društva smo objavili v *Novinaj* i v *Marijinom Listi*. Vsa ta pravila ostanejo nespremenjena. Po želi Višje Cerkvene oblasti smo pa spremenili dozdajšnji naslov: Tiskovno Društvo KA v Slovenski Krajini v ete končnovalani naslov: **Katoliško tiskovno društvo v Slovenski Krajini**. Ki so dobili že knjižice, naj naslov na platnicaj i v 1. paragrafi tak vōpopravijo, vse drugo pa ostane.

Češko-moravski protektorat. V Olomuci so obhajali 75. letnico znanoga katoliškoga dnevnika „Našinec“. Izhajati je začeo pod naslovom Olomucke Noviny, a od 1869. leta izhaja pod imenom „Našinec“. Ustanoviteo toga katoliškoga dnevnika je Josip Černoh i njegova žena. Te dnevnik je med katoličani v Moravskoj častno vršo nalogo katoliškoga dnevnika.

Kitajska. Na katoliško univerzo v Pekinji je v šolskom leti 1939/40. vpisanih 1.585 študentov. V pripravnoj šoli jih je 921, tak je skupno 2.506 študentov. Od toga je samo 12% katoliških redovnikov, ostali se pripravljajo za različna posvetna pozvanja. — Pred kratkim so prestavlene v kitajščino i tiskane važne katoliške knige: „Jezušovo življenje“ od Cristianija, „Borba za čistost“ od O. Hoarnaerta, „Filozofija katoliškoga življenja,“ „Fabiola“ od Kard. Wisemana i življenjepis Ozanama. Te knige bodo vršile važno apostolsko delo v Kitajskoj i bodo jako podpirale misijonsko delo.

Japonska. O. Ziegler je prestavo mešno knigo v japonski jezik. Tak je tudi Japoncom mogoče, da so z razumevanjom navzoči pri sv. meši i drugih verskih obredih. V nekoj maloj misijonskoj postaji z 25 odrasčenimi katoličani so verniki vsaki den navzoči pri sv. meši i odgovarjajo v latinskem jeziku.

Nemčija. Bernhard Rust, bivši nemški minister za znanost, vzgojo i odgojo je izdao odredbo, kak javla „Kirchlicher Auzëiger für Diocese Trier,“ v smisli štere je prepovedano krščanski navuk včiti v tisti zavodaj, ki so namenjeni, da v njih mladina spozna svoje pozvanje. Po določili konkordata, sklenjenoga med Nemčijov i sv. Stolicov, je verski navuk v tej šolaj dozdej bio dovoljeni. — Razpūšćena je osrednja zveza Marijinih deviških družb, katoličanskih ženskih i materinskih družtev. Vrednost osrednje zveze v Düsseldorfu, kak i zvezna hiža, je zaplenjena. Vse to je zvršeno na podlagi Hindenburgovoga zakona, sklenjenoga l. 1933. proti komunistom. — Mesto katoličanskih sester (nün) so vpelane v Kölni narodnosocialistične „rjave

sestre". Mesto oblič devištvá, pokorščine i siromaštva te sestře sprejmejo samo obveznost. Ta obveznost stoji v tom, da pred Hitlerovov podobov vdarijo z rokov i izjavijo, da verjejo v Hitlera i večno Nemčijo.

Smrt duhovnikove matere. Od 16. na 17. januar ob polnoči so vmrli v Nedelici Radoha Agata, mati preč. g. Radoha Jožefa, salezijanca, v 71. leti starosti. Pokopali so ji 18. g. dekan Jerič z dvorbov g. kaplana i 2 duhovnika-salezijanca iz Martinišča v Soboti. Pokojna so bili jako pobožna duša, goreča tretjerednica, ki so jedinoga sina darovali Bogi za mešniški stan. Jezus naj njim bo večni plačnik za te dar. Pokojne dušo zročimo v vrelo molitev naših naročnikov, posebno tretjerednikov. Sini duhovniki, hčeri i ostalomi rodi pa izražamo naše globoko sočutje.

MISIJSKA POROČILA

J. M. J.

Prečastiti g. urednik!

Zopet se eno leto stalno in redno prihajale Novine in Marijin List na to visoko yunnansko planoto. Prinašale so nam novice iz drage domovine in razlagale na lep način svetovne dogodke v luči večnih zakonov. Poleg tega pa so podpirale tudi misijonske zadeve in zbirale denar za razširjenje božjega kraljestva. Prav za vse se Vam v imenu mgs. Kereca, mis. brata Meolica in tudi v svojem imenu najlepše zahvaljujem. V grozno bedo nas je potisnila vojna. Sprejeli smo vse polno vojnih sirot in beguncev, poleg tega pa imamo še grozne dolgove, ki so nastali pri zidavi misijonske šole. Prav lepo Vas vlač. g. urednik prosim, da nam še pomagáte z denarno zbirko in da dobro ljudstvo Slovenske Krajine še in še navdušujete za molitveno vojsko. Ne prošimo zase, kajti to že s svojim delom zaslužimo, prošimo le za kritje dolga misijonske hiše, v kateri se bo lahko toliko dobrega storiło za neumrljive duše. Delež teh dobrih del pa bo gotovo padal na vse dobrotnike — sedaj — pa tudi pozneje, če bi mogli radi božje pravičnosti osamljeni in pozabljeni trpeti v vica. Naša dobra dela nas bodo spremljala tudi onkraj groba.

Vam, vlač. gosp. urednik in vsem našim dobrotnikom in prijateljem želimo mi vsi blagoslovlene božične praznike in srečno novo leto 1940.

Najlepše pozdrave v Srcu Jezusovem in Marijinem
vdani

Andrej Majcen, sal. mis.

Prošimo vse dobre duše, naj podrejo misijon g. Kereca. Dare sprejme uredništvo Marijinoga Lista v Črensovcih.

POŠTA.

Znidar Simon, G. Jablane. Sv. meša brezplačno opravljena na god sv. Družine. — Škotiuk Kristina, Hufenberg über Köslin. Na 1939. l. nega duga.